

**Hospital General
de Granollers, 1989**
(Foto Jordi Ribó)

i no fan pas la competència als metges de la vila que ja no poden donar l'abast. Alguns d'aquests especialistes tenen una visió clara del que es necessita. Es comença a perfilar la Policlínica del Vallès que obre les portes en un piset del carrer de Prim i l'any 35 es trasllada al carrer de Sans. Més enllà, a la carretera de Cardedeu ja hi ha un hospital anomenat "Hospital-Asilo". Allí van a raure els granollerins que no compten amb mitjans econòmics, els vells que no tenen una llar on acollir-se i, al cap d'uns anys, els malalts de tubercul.losi que poden representar un perill de contagi per a la família, amics i altres. Malauradament hi ha una proporció alta de granollerins que són a l'atur o tenen uns sous massa baixos que no els permeten pagar les despeses dels actes mèdics, els medicaments o l'estada a la Policlínica. A l'Hospital, no hi ha pas lloc per a tothom i, encara que n'hi hagués, pocs voldrien anar-hi perquè hom pensa que de l'Hospital, sols se'n surt per anar al cementiri que és al costat.

Quasi seixanta anys més tard tenim un sistema de salut a Granollers molt diferent d'aquell de l'any 1930. La ciutat ha crescut en àrea i en població. El nivell econòmic ha pujat d'una manera extraordinària i aquell centre agrícola, que era el rovell del Vallès Oriental, s'ha convertit en un centre industrial de gran potència, amb una cultura força rica i on es practica tota